

POŠTARINA PLAČANA V GOTOVINI

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO

Vsebina.

1. <i>E. Gangl</i> : Pastir Ive. Pesem	145
2. <i>Jos. Vandot</i> : Kocljeva osveta. Planinska pripovedka s podobo	146
3. <i>Fr. Ločniškar</i> : Mojster — skaza. Pesem	149
4. <i>A. Potočnik</i> : Ljubljana. Poučni spis s dvema podobama	150
5. <i>Josip Vandot</i> : Prijateljčku. Pesem	152
6. <i>Svobodan Draganec</i> : Stric Ilija. Bajka s podobo	153
7. <i>Gustav Stirniša</i> : Pastirčkova. Pesem	154
8. <i>Josip Turen</i> : Planica. Poučni spis s podobo	155
9. <i>Fr. Ločniškar</i> : Putka izvalila racke . . . . . Pesem	157
10. <i>Josip Vandot</i> : Petelinček — zlatorinček. Pesem	157
11. <i>Ksenija Prunkova</i> : O Marjanki, kapljici, kraljeviču in kraljični. Pravljica	158
12. <i>Fr. Rojec</i> : Triglavska budnica. Pesem z lesorezom	160
13. <i>Gustav Stirniša</i> : Pomlad. Pesem	161
14. <i>Andrej Rapè</i> : Adamov sin. Basen s podobo	162
15. <i>Karel Štrbenk</i> : Jure. Žaloigra v treh dejanjih	165
16. <i>Fr. Ločniškar</i> : Pastir Bogomir. Pesem	167
17. Pouk in zabava	168
18. Kotiček gospoda Doropoljskega	171

Čujte gore in bregovi,
da sinovi
Slave smo!

»Zvonček« izhaja med šolskim letom v zvezkih vsak mesec in stane v naprejšnjem plačilu za vse leto 30 Din, za pol leta 15 Din, za četrto leta 7·50 Din. Posamezni zvezki po 3.— Din.

Uprava »Zvončka« je v Ljubljani, Frančiškanska ulica št. 6, Učiteljska tiskarna, I. nadstropje. — Na ta naslov pošiljaj naročnino in reklamacije!

Na naročila brez istodobno vposlane naročnine se ne oziramo.

Rokopise pošiljajte na naslov: Uredništvo »Zvončka« v Ljubljani, Bleiweisova cesta št. 20/II.

Rešitve ugank, nalog itd. sprejemamo le tekom prvih 8 dni po odpravi vsakega zvezka.

Glavni in odgovorni urednik: Engelbert Gangl v Ljubljani. — Izdajatelj: Udruženje jugoslovenskega učiteljstva (UJU), odgovoren Andrej Skulj v Ljubljani. — Tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani, zanjo odgovarja Francè Štrukelj v Ljubljani.

Pastir Ive.

Diple svira Ive kraj Rosalnic,
z Belkom v družbi vaško čredo pase,
diple svira in ubira
pol otožne, pol vesele glase.

Solnčece vsak dan za gore pade,
toda rano zopet mlado vzide,
kadar pa mladosti soj zatone,
jutro mu nikoli več ne pride.

Ivè je imel mladost cvetočo,
polno rož dehtelo je ob poti,
vir blaginje bil mu je globoko
v materinega srca dobroti.

Polje zlate je valove gnalo,
v logu ptičice so žvrgolele,
a najslaje je popeval slavec,
ko visoko zvezde so gorele.

In soseda črnooka Mare
mu družica je najdražja bila,
po vrtovih ob dehtečih gredah
z roko v roki sta molče hodila.

Črna je nesreča prihrumela:
majko položili so v gomilo,
Ivu vrhoma srce ubogo
z žalostjo se je zalilo.

Hrupno prišli so veseli svatje
in lepó so Mari govorili,
dokler niso je v sosednje selo
za nevesto Marku preprosili.

V dušo je zagrebel bolečino,
rodno grudo Ive je ostavil.
Kam? . . . Po daljnem, tujem svetu
tožni se brezdomec je odpravil.

In po letih, dolgih letih boja,
nemiru, brezupa in prevare
sivolas in sklonjen k zemlji
spet v domače je priromal kraje.

In razgibalo se v njem je čuvstvo,
ki mu spalo je v srca globini:
zaživali so in ga prevzeli
solnčnih mladih dni spomini.

In izrezal si, izžgal je diple,
čredo pase, vid obrača vase,
a srce se mu, srce izliva
v pol vesele, v pol otožne glase . . .

E. Gangl.

JOSIP VANDOT:

Kocljeva osveta.

Planinska pripovedka.

7.

Kocelj se je na ves glas smejal in je drvel v hišico. Naravnost v izbo je tekel, a ni tam dobil pritlikavca Brinclja; tudi v sosedni izbici ne. Pa se je Kocelj začudil in ga je šel iskat v kuhinjo; toda tudi tam ga ni bilo. — »Kaj, če je odšel v klet, da ošteje Anjaro Panjaro?« je pomislil in se je napolnil naravnost v klet. Tam je dobil pritlikavca. Stal je ob težkih durih, ki je bila za njimi zaprta Anja Panja; svečo je držal v roki in je imel uho prislonjeno h ključavnici. Poslušal je, kaj mu je pravila Anja Panja. Kocelj se je približal neslišno in se je stisnil tri korake pred Brincljem ob steno. Pa je slišal razločno vse, kar je govorila Anja Panja. Anja Panja pa je govorila s sladkim glasom: »Brinceljček! Saj sem ti že rekla, da nisem prav nič huda nate. O, samo zaradi tega sem te zaprla v klet, ker sem mislila, da te je poslal Vitranec. Vitranec je pa hudobec. Saj je tudi tebe namlatil in ti je hotel odrezati tvoj lep nosek, ki je več vreden kakor pa solnce na nebu...«

»Oh, moj nosek, moj lep nosek!« je vzdihnil pritlikavec Brincelj. »Anja Panja, ti si prva, ki si spoznala lepoto mojega noska. Zato ti bom pa hvaležen vse življen...«

»Hudobni so ljudje na svetu in nevoščljivi, Brinceljček!« je nadaljevala Anja Panja prav sladko. »Zato ti pa zavidajo lep nosek... A rečem ti, Brinceljček, danes zjutraj bi te bila izpustila iz ječe. Povedal bi mi bil, da te je Vitranec nabil in zapodil. Pri meni bi ostal in bi živel kakor kraljevič iz devete dežele Kolovozije. Cekine bi štel pri meni, pogačo bi jedel in medene potičice in pil bi cekinasto vince. V baržunasto obleko bi bil oblečen in bi negoval svoj lep nosek, ki je stokrat lepši nego solnce na nebu...«

»Oh, moj nosek, moj lep nosek!« je vzdihnil pritlikavec vnovič, in tri solze so mu strkljale izpod ogromnih naočnikov. »Zakaj nisem

poslušal tebe, Anja Panja? Ojojmene, zakaj sem rajši slušal nepridiprava, ki mu je Kocelj ime? — Oh, tako lepo bi mi bilo pri tebi! Nosek bi mi cvetel in bi bil lepši, vsak dan stolet lepši...«

»Ne žalosti se, Brinceljček!« je govorila Anja Panja s še slajšim glasom. »Saj ni še vse izgubljeno. Veš, kar lepo odrini zapah, jaz bom sama odprla duri. Iz kleti pridem in zapodim tistega Koclja iz teh krajev. Midva pa bova tukaj v samoti lepo živela, da nihče tako... Brinceljček, ljubi Brinceljček, ali me slišiš? Samo na lepi nosek pomisli, ki bo že čez tri dni lepši kakor solnce na nebu. Potisni zapah nazaj!«

»Oh, moj nosek, moj lepi nosek!« je vzdihnil Brincelj tretjič, in solze so mu tekle curkoma izpod ogromnih očal. Svečo je postavil na tla in se je že pognal kvišku, da bi dosegel zapah. Tedaj pa je bliskoma priskočil Kocelj in ga je zgrabil za vrat. — »Ti potvara nemarna!« je zavpil Kocelj ves srdit nad njim. »Ti mi boš iz ječe izpuščal Anjaro Panjaro, ki sem jo vlovil z največjo težavo? O, glejte prismuko! Kaj mi hoče napraviti!«

Ves prestrašen se je pobral pritlikavec Brincelj s tal. Proseče je sklenil roke in se je tresel po vsem životu in je moledoval: »Koceljček! Usmili se me in ne ubijaj! Saj si ravno prej rekel, da nisi ustvarjen za ubijanje. Ukroti hudo krvco in ne daj, da dobi hudobno oblast čez tebe... Usmili se, Koceljček! Anja Panja me je premotila, samo s čarodejnimi, sladkimi besedami me je premotila. O, strašno sem jo hotel ošteti zato, ker me je bila sinoči zaprla v ječo. Pa me ni poslušala, ampak me je začarala in me s sladkimi besedami premotila. Pa sem ji ravno hotel odpreti duri... Usmili se, Koceljček, in ne ubijaj! Če pa tvoja huda krvca že noče drugače in moraš ubijati, pa ubij samo mene! Samo nosek pusti v miru!«

Kocelj ni rekel besedice. Pobral je svečo s tal in je siloma dvignil pritlikavca. Tiral ga je prav nemilo iz kleti. Naravnost v izbo ga je pritiral in ga je sunil v kot za mizo. Kocelj je bil res jezen, da je kar sopesl. Z nogo je cepetnil ob pod in je dejal: »Tako. Ti si hotel izpuščati Anjaro Panjaro iz ječe, da bi naju oba zadavila, kakor sem jaz sinoči zadavil nemarno mačko? O, strašno velika je pamet v tvoji glavi! Anjari Panjari verjameš, ki je hudoba nad hudobami! Za kazen ti pa že moram odsekati piškavi nos!«

»Usmili se, Koceljček, mojega lepega noska se usmili!« je jokal in moledoval Brincelj v silnem strahu. »Kaj naj siromak počnem brez noska? Premisli malo, Koceljček, in imej usmiljenje!«

No, Koclju se je že razkadila jezica. Trikrat je zamahnil s paličico z zlatim rogljičkom in je rekel: »Naj bo, Brinceljček, ker si ravno ti! A glej, da se ne splaziš nikoli več v klet! Za kazen pa mi boš zdaj malo pomagal. Videti hočem, če znam čarati; ti mi pa moraš poma-

gati. Sem sredi izbe stopi, lepo miren bodi in se ne premakni! Ničesar se ti ne zgodi; le meni verjemi, da se ti ne zgodi ničesar. Semkaj stopil!»

Nekaj časa se je Brincelj obotavljal. Naposled je pa le stopil sredi izbe. Obstal je tam in je povetil glavo. Z glavo se mu je povetil tudi dolgi nos. Jankov Kocelj pa je trikrat zavihtel paličico nad njim; potem pa je dirjal kakor nor okrog njega, enkrat, dvakrat, petkrat... desetkrat in je neprenehoma mahal s paličico, kakor je bil videl oni večer, da dela Anja Panja. No, naposled se je ustavil in se je trikrat dotaknil s paličico pritlikavčevega nosu, da se je siromašni Brincelj kar stresel od groze. In Kocelj je govoril in je mahal s paličico:

»Veverica
briše lica;
miška plete,
gre v posete;
čira — čara...

Čira — čara,
nos se stara;
storž se greje,
storž se smeje;
hopsa — hop!»

Še enkrat je Kocelj zavihtel paličico in se je prav nemilo dotaknil z zlatim rogljičkom pritlikavčevega nosu. Brincelj je zavpil in je pobegnil v kot, da bi se tamkaj skrnil. A Kocelj ga ni pustil v miru, ampak mu je velel: »Sem poglej! — Čemu se kremžiš; ko pa ti nisem storil nič žalega?«

Pokorno se je Brincelj okrenil in je stopil tri korake bliže. Kocelj ga je pogledal in se je zasmel tako glasno, da se je moral prijeti za boke. Oj, hopsasa! Pritlikavec Brincelj ni imel več dolgega, šilastega nosa, ampak namesto nosa je tičal pod ogromnimi očali resničen, pravi smrekov storž. Bil je tako čuden in smešen, da se Kocelj ni mogel zdržati smeha. Tolkel se je po kolenih in je ponavljal in ponavljal: »Čarati znam — resnično znam čarati...«

Pritlikavec Brincelj ga je debelo gledal skozi očala in je mislil, da je Kocelj res znorel. Že je hotel stopiti k njemu in ga zgrabiti za rame. Tedaj pa je prišla v izbo Rezika. Pogledala je pritlikavca in je kar sedla na klop. Roke je sklenila in se je pričela tako presrčno smejati, da se je Brincelj še bolj zavzel v svojem čudenju. — »Kaj je? Kaj je?« je izpraševal, a Kocelj in Rezika sta se samo smejala. No, naposled se je Kocelj vendarle malo pomiril. Gledal je okrog sebe in je zagledal tam na steni majhno ogledalce. Snel ga je z zida in ga je držal pred Brincljevim obrazom.

Brincelj je gledal v zrcalce, gledal in gledal, a nenadoma se je stresel kakor šiba na vodi. Z rokami je zakrnil in je telebnil na tla, kakor je bil dolg in širok. In je vreščal in vpil in jokal: »O, moj no-

sek, moj lepi nosek! Kje si — jojmene! kje si? Ukradli so te, umorili so te; v črno zemljo so te zakopali... Storž so mi pričarali v obraz, smrekov storž... O, moj nosek, moj lepi nosek! Tudi jaz bom umrl, ker brez tebe ne morem živeti... Nosek, nosek — moj lepi nosek!»

»Tiho bodi!« mu je rekel Kocelj. »Ne rjovi tako, ko ti pa ni treba! Saj ti povem po pravici. Jaz sem začaral tvoj nos, samo jaz. Začaral sem ga pa zato, da te kaznujem, ker si hotel izpustiti Anjaro Panjaro. Zdaj pa imaš, česar si iskal! Zaslužil si še kaj hujšega. Zaslužil si, da ti nos odrežem, da bi brez nosa hodil po svetu. Pa sem se te usmilil in sem ti pričaral smrekov storž v obraz. No, pa saj tudi s storžem nisi grd. Skoro bi rekel, da si zdaj lepši, ko imaš storž, kakor pa si bil takrat, ko si hodil s strašnim in neznanskim šilom med poštenimi ljudmi. Brincelj, le meni verjemi!«

A pritlikavec Brincelj se je valjal ves obupan po tleh. Tulil je na vso moč, ječal, se jokal in je vpil, vpil tako silno, da je šlo skozi ušesa: »O, moj nosek! O, moj lepi nosek!«

Mojster — skaza.

*Ko za praznik mamica
v kuhinji perilo lika,
našo malo Danico
nov likalnik silno mika.*

*Vedno gleda, da skrivaj
vzela bi likalnik v roke;
nič ne sluša mamice,
češ, da to ni za otroke.*

*Stopi v vežo mamica,
Danica likalnik vzame,
ga potiplje prej z rokó —
joj, kar kožo ji posname.*

*Pa po blagu gor in dol
se z likalnikom zažene,
jej, po blagu nelepé
proge so svetló-rumene.*

*S čim ji napak delo to
mamica je poplačala,
to vam sama Danica
skrivno bo nekoč izdala.*

Fr. Ločniškar.

A. POTOČNIK:

Ljubljana.

(Dalje.)

5. LJUBLJANSKI GRAD.*

rona vseh nekdanjih ljubljanskih utrdb je bil brezdvomno grad na 64 m visokem griču nad mestom. Po starih zgodovinskih virih so dali zidati grajsko poslopje v 11. ali 12. stoletju kranjski ali koroški vojvode, ki so takrat gospodovali našim krajem. Znano nam je, da je bil že leta 1144. Vodalrih (Udalrih) kapetan in načelnik na ljubljanskem gradu. Letopisci zatrjujejo, da je bil grad okolo leta 1470. jako trden, a precej majhen, obsegal je morda samo stolp z oklopnim zidom. Prizidave so se vršile v 16. stoletju in se večale do današnje obsežnosti.

Koroški vojvoda Ulrik III. je posedoval grad leta 1260. in ga leto pozneje odstopil oglejskemu patrijarhu Gregorju. Pozneje je prešel v

Ljubljanski Grad z Marijinega trga

last češkemu kralju Otokarju, po njegovi smrti leta 1278. pa so ga dobili Habsburžani. Odslej je ostal v državni lasti, dokler ga ni kupilo ljubljansko mesto dne 31. julija 1905. leta, čigar last je še dandanes. Okolo grajskega poslopja je bilo močno obzidje, za katerim je bil globok jarek.

Na Gradu so bivali deželni glavarji do leta 1748. Tu je bilo pripravljeno stanovanje za deželnega kneza, kadar je prišel v Ljubljano, kar se je zgodilo pogostoma. Deželni glavar je imel služabnike, pisarje in majhno vojaško posadko.

Kakor vsak srednjeveški grad, tako ima tudi ljubljanski kapelico, ki je posvečena sv. Jurju, takratnemu deželnemu patronu in zaščitniku ljubljanskega mesta. Ni izključeno, da je bil zato sprejet v

* Pišemo »grad« in »Grad«. Kadar pomeni samo grajsko poslopje, pišemo »grad«, kadar pa hrib, pišemo »Grad«.

mestni grb tudi zmaj, ki ga zabada ta svetnik z dolgo sulico. Kapelica je zgrajena v gotskem slogu in je imela nekoč tri oltarje. Sedanji oltar je bil postavljen najbrž leta 1877. in je posvečen sv. Jurju. Na oboku krase cerkvico grbi nekdanjih kranjskih deželnih glavarjev. Na Gradu je stanoval tudi grajski kaplan, ki je maševal in izpovedoval posadko in jetnike. Ko se je v šestnajstem stoletju širila Lutrova vera po naših krajih, se je moral tudi v tej kapelici umakniti katoliški duhovnik protestantovskemu pridigarju. Od leta 1560. do leta 1597. so se shajali protestanti v tej kapelici, dokler jih ni ljubljanski škof Tomaž Hren izgnal in dokler ni uvedel katoliške službe božje. Posebno slovesno se je že od nekdanj pa do leta 1869. praznovala nedelja po sv. Jurju s slovesnim cerkvenim opravilom in ljudsko veselico. Leta 1908. je zopet oživelo prekinjeno »Jurjevanje« na ljubljanskem gradu.

Od 19. marca l. 1684. se glasi zvon iz grajske kapelice vsak dan zjutraj in zvečer v spomin na brezuspešno obleganje ljubljanskega mesta po Turkih. Zvonjenje na Gradu je tudi naznanjalo pričetek in konec dveh največjih sejmov v Ljubljani, ki sta trajala po štirinajst dni. Ta sejma sta se pričela na dan sv. Filipa in sv. Jakoba (1. maja) in na dan sv. Elizabete (19. novembra).

Na mestu, kjer se dandanes oglašajo topovi ob gotovih prilikah, je stal lesen stolp za piskače, ki so igrali poleti vsak dan ob enajstih dopoldne, časih tudi pozimi. Igrali so tudi, kadar je prišel deželni knez v mesto, ob slovesnem obhodu deželnega glavarja in ob izvolitvi mestnega župana ali sodnika. Ti piskači so tvorili prvo mestno godbo v Ljubljani.

V grajskem stolpu so hranili znamenit rog, dar škofa Tomaža Hrena. Mestni magistrat je na škofovo prošnjo pripomogel k popravi stolne cerkve in zvonikov. V zahvalo za to je podaril škof leta 1606. rog, s katerim so zabavali meščane na večer, časih tudi zjutraj. To glasbilo ni bil navaden rog, temveč veliko godalo, podobno orglam, kakršno so imela vsa večja in bogatejša mesta. Okolo stolpa je bil lesen hodnik za grajskega čuvaja.

Nad čuvajevim stanovanjem vise že od nekdanj trije zvonovi, na katere je bil čuvaj plat zvona ob požaru. Kadar je bila ura na veliki, leta 1440. vlit zvon, je moral čuvaj ponoviti udarce na mali zvon in s tem je dokazal, da čuje. Mali zvon je pel nekdanj hudodelcem, kadar so jih vodili na morišče; zato so ga imenovali »zvon ubogih grešni-

Ljubljanski grad
od jugovzhoda

kov«. V tem stolpu je visel tudi četrti zvon, ki so mu rekali »zvon lumpov«. Ta se je oglasil točno ob enajsti uri ponoči ter oznanjal, da je zapreti vse gostilne in kavarne ter veleval »lumpom« (ponočnjakom) iti k počitku. Ta stolp so leta 1813. Avstrijci močno poškodovali, ko so s topovi streljali iz bližnjega Golovca na Grad, ki so ga branili Francozi. Leta 1815. so stolp popravili, vendar je ostal še vedno lesen. Leta 1848. pa so sezidali sedanji stolp in mu dali uro. Izza francoske zasedbe so ostali štiri topovi iz bronu, ki so shranjeni v veži državnega muzeja. Francoska vlada jih je naročila v Italiji in jih vporabljalala le ob izbruhih požara.

Severni stolp, ki gleda proti Ljubljani in Vodnikovemu trgu, tvori stanovanje in opazovališče drugemu čuvaju. Ta stolp ima na vrhu lesen nastavek, v čigar linah visi zvon, na katerega je v preteklem času ponavljajal čuvaj udarce ure, ki je bila na piskaškem stolpu, ob požaru pa je nanj bil plat zvona.

(Dalje.)

Prijateljčku.

(† Milanček Jurca iz Kranjske gore.)

Nič ne plakaj, mamical!
O, ko bi ti znala,
kaj zgodilo se z menoj —
zvezda me je vkrala.

Cin-cin-cin skoz okence
tiho se nagnila,
z zlato segla je rokó,
s sabo me vodila.

Daleč zvezde gledajo,
daleč dom njih zlati,
stezo tja poznajo le
angeli krilati.

Angeli srebrni so
pa se veselijo,
z deco živo, z zvezdami
v kolu se vrtijo.

Za desnico zvezda nas,
za levico angel vodi,
tisoč rož in luč krog nas,
solnce — ah, povsodi.

Angel boža nam lase,
zvezda lice gladi,
angela in zvezde vse
pa imamo radi.

V srcu nam ne vriska več
radost gorka doma,
angeli zdaj nas vrté —
rima — roma — roma...

Nič ne plakaj, mamical!
O, če boš jokala,
angelček bo hud namé,
huda zvezda mala.

Daleč gresta za nebo,
jaz bom tožno plakal,
težke solze, mamica,
v raju bom pretakal...

Josip Vandot.

SVOBODAN DRAGANEC:

Stric Ilija.

Bajka ob 80letnici T. A. Edisona dne 10. februarja 1927.

irko je bil razumen deček, a nepoboljšljiv nagajivec. Tisti popoldan je zopet zagodel tako, da ga je oče, po poklicu mizar, ki je baš skobljal grčavo desko, kar po strani pogledal skozi zaprašene naočnike ter nevoljno zagodrnjal skozi metlasto brado: »Komaj bi bilo, da bi poklical divjega moža z gorjačo ali pa da bi pisal belokranjskemu stricu

Iliji v Ameriko, naj pošlje tisti novi ameriški stroj, električni tepežnik za otroke.«

Mati, sedeča s šivanjem zunaj pod orehom, je resno pristavila:

»Oče, prav praviš, ako ne bo že skoro mira in reda pri hiši, ako več ne izda nobena beseda. Kar piši v Ameriko! O dragi brat, zlati moj Ilija! Ti si moder in bogat. In mi? — — — Oh, sama neumnost in hudobija se pase po svetu, odkar so odpravili palico in šibo...«

Grožnja z divjim možem in električnim tepežnikom se je Mirku v živo zadržala kakor črni trn, da ni mogel zvečer prav dolgo zaspati. Vznemirjajoče misli so se mu podile po glavi: »Nemara je pa vendar res... Vsega so zmožni ti prekanjeni Američani. In imajo električnega čarovnika Edisona, zadnjič je oče čital o njem, da si je izmislil nad tisoč električnih burk in da je rabil za to do letos vsega skupaj osemdeset let. In morda se je res na stara leta spomnil še te električne nadloge za otroke. In tisti zlati stric Ilija, rodom Belokranjec, gotovo ni daleč od njega, gotovo se bahato vozi, grmi in bliska po Ameriki in straši otroke, Hu, čarovnik Edison in stric Ilija!«

T. A. Edison 80 let star

Še posteljica pod Mirkom se je stresla od strahu in pred njegovimi očmi so začele krožiti in plesati neznanske podobe. Kakor živ, kakor zaresen je začel pred njim peklensko pokati, ropotati in treskati električni tepežnik... pa ne samo eden, cela vrsta jih je bila — za velike in male. Hudobneža položijo kar čez klop in spodaj mu privežejo roke in noge, od zadaj pa mikasti in nabija palica kar sama... četrť ure, pol ure... celo uro, ves dan, kakor hočejo... Strašno, strahovito, strašansko!

Pozno je Mirko zadremal in takoj se mu je zasanjalo, da zopet stika po gozdu in grmovju, da zopet vpije in preganja ptičke iz gnezd, kar sta mu že tolikokrat in tolikokrat prepovedala mati in oče. Mahoma se ustavi in prestraši, iz skalne votline se priplazi ogromen velikan, z desnico se opirajoč na orjaško in ognjeno gorjačo, iz katere švigajo plameni in se krešejo strele. Še večji strah prešine Mirka, ko zapazi vrhu gorostasnega telesa malo, okroglo glavico, drobno kakor glavica najmanjšega kraljička. Nato pa Mirko kar otrpne od strahu, ko se divji ober skloni tik do njegovega ušesa, tako da zagleda čisto iz bliza to malo glavico, ta mala usteca in v njih tenak jeziček, ki se giblje in miga, kakor bi hotel govoriti, a ne spravi glasu iz sebe. Naposled razloči tihe, komaj slišno šepetajoče besede: »Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija! Poglej, na svetu vladata samo beseda in palica. Kadar ljudje podivjajo in oglušče za razumno besedo, pa pridem jaz iz skalne votline s tole gorjačico na svet, da napravim mir in red. — Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija! Poglej, kako imam pritlikavo, malo glavo, droben jezik in tihoten glas. Modro glavo in moder glas poslušajo le dobri in razumni ljudje. Teh pa je dandanes tako malo na svetu, da je še ta glavica prevelika, da govori še ta jeziček preglasno. — Ali me nisi klical, dragi Nemirko? Zdaj sem tu — tvoj stric Ilija!«

Ves znojen od strahu, z naježenimi lasmi se je prebudil naslednjega jutra Mirko iz mučnih sanj. Omel si je brž oči in plaho pogledal najprej za postelj, za peč, za vrata, da li ne stoji mogoče tam pošastni stric Ilija z električnim tepežnikom...

Pastirčkova.

<i>Vrbe vabijo ob Savi:</i>	<i>Zvijem tri piščalke glasne,</i>
<i>»Fantič, pridi in zapiskaj</i>	<i>sviram čez zelene trate,</i>
<i>na piščalko!« — A v dobravi</i>	<i>da meglice dolgočasne</i>
<i>kos zažvižga: »Z mano vriskaj!«</i>	<i>odbeže čez sive trate.</i>

*Solnce siplje mi cekine,
lahni veterc šepeta;
murček gleda iz krtine,
na trobentico igra.*

Gustav Strniša.

JOSIP TUREN:

Planica.

anski in letošnji »Zvončkov« letnik prinaša planinsko pripovedko o Koclju, ki se zanj zanima toliko čitateljev po naši lepi domovini. Da pa spoznate tudi kraj, kjer je Kocelj trikrat komaj ubežal grenki smrti, prinaša današnji »Zvonček« sliko in opis prekrasne Planice, kjer se vrši tista povest in se bo nemara završila vsem po godu.

Zadnja postaja gorenjske železnice v Jugoslaviji je le neznatna, zapuščena kolibica, ki nosi napis »Planica«. Otožna je okolica okrog in okrog, kakor da žaluje v težki bolesi. In ni čudno. Niti par korakov od postajice je že laška meja, od koder se ti porogljivo reže naši največji sovražniki— Lahi. Žalost zapeče tudi tebe v srcu, da se obrneš po kolovozni poti proti smrekovemu gozdu, proti skalnatim, visokim in s snegom posutim goram, ki kipé na obeh straneh dolinice v jasno planinsko nebo.

Ko prehodiš molčeči gozd, stopiš na planotico, ki je vsa divja, s skalami in prodom zasuta. Divje kipi na obeh straneh orjaško, razsekano, razrito skalovje, koder raste le tu pa tam pokvečen, pritlikav borovec, ki mu neprestano groze divji plazovi, da ga odnesejo v dolino. Na levi štrli proti solncu zapuščeni Vitranec (1631 m), dom pravljичnega sodnika, ki domuje pod vrhom v Črni lopi. Vitranca se drži divji Ciprnik in Sleme (1911 m); tik za Slemenom pa raztegnjeno stoji snežna, ogromna Mojstrovka (2332 m). Dolinico zapira z navpičnimi stenami orjaški Jalovec (2643 m), čigar vrh se ostro dviga iznad širnih snežišč. Na desni se razteza kraj vse dolinice škrbasta Ponca (2272 m), polna divje planinske krasote.

Prebredli smo gosti gramoz in smo stopili kar nenadoma na širno, zeleno planino, ki sega skoro do samih snežišč pod Jalovcem. Planina je samotna in zapuščena; le tam sredi stoji osamljena, napol zidana bajta, ki je pa brez prebivalcev. Smrtna tišina se razprostira nad vsem zagorskim svetom. Le od nekod z desne strani prihaja zamolklo, težko bobnenje, podobno oddaljenemu gromu. In gremo za tem bobnenjem in pridemo do gorskega potoka, ki se vali kraj planine med skalovjem in razmetanim kamenjem. — »Sava, Sava!« zakličemo veseli in se napotimo po strmi stezi, ki nas vodi med pečinami in po pečinah kvišku tik ob gorskem potoku, bobnečem preko visokih skal proti dolini. Splazimo se skozi razpoko in kar nenadoma stojimo na gladki skali kraj vrelca, ki bruha iz ozke razpoke svojo ledenomrzlo, sinjo vodo. — Tu je izvir Save, naše zveste Jugoslovenke, ki se niti za ped noče dotak-

niti tujega ozemlja. O, in že zaradi nje izvira je Planica slavna in bi bila dolžnost vsakega Jugoslovenga, da poroma k zibelki naše najmiljeje, najzvestejše Jugoslovenke.

Ko se zadosti nadivimo Savinemu izviru, se splazimo nazaj na planino. Tam pa se udobno zlekne po trati in motrimo strašno, a vendar veličastno skalovje naših snežnikov, ki so bili vedno in bodo večno

naša last. Prijetno nas ogreva solnce; nebo se smeje nad nami v najčistejši planinski boji; večni sneg se leskeče pred nami in krog in krog tišina, ki jo zmoti le tu pa tam hripavi krik samotnega jastreba preganjajočega se med nemim skalovjem. In le enkrat ali pa dvakrat zagledamo čredo divjih koz, ki se je pripasla skoro tik do nas. A mahoma nas zagleda — presunljiv brlitzg... in vsa čreda izgine kakor veter med skalnatimi razpokami. No, nam ni dosti mar za divje koze; s čvrstimi grli zapojemo našo pesem. In pesem odmeva od skale do skale in kar nenadoma grmi po vsej dolinici, kakor da jo poje tisoč

glasov. Pa je le jek, ki se odbija stoglasno od nemih sten, ki so oživele, kakor da jih je prebudila naša pesem iz tisočletnega zakletja.

Bratci, ko pride pomlad ali poletje, hajdite v Planico! Nikomur ne bo žal in nikogar ne bo več sram, da še ni videl zibelke najzvestejše Jugoslovenke — naše divne Save!

Putka izvalila racke . . .

*Putka izvalila racke
in belila si glavó,
kje za te širokotacke
strehe in jedi dobó.*

*Vse narobe putki hodi:
preneroden je drobiž!
Pa zaide z družbo k vodi —
zdaj je šele pravi križ.*

*Racke splavajo po vodi,
mater zaboli srce,
gor in dol po bregu blodi,
skoro ji ob pamet gre.*

Fr. Ločniškar.

Petelinček — zlatorinček.

*Petelinček — zlatorinček,
vrti, vrta zlati mlinček,
sto cekinov nam namelji,
zlatih pipic sto pripelji!
Petelinček — kikirli,
gosti bomo vse ti dni.
Petelinček — zlatorinček,
vrti, vrta zlati mlinček,*

*melji sanje nam krilate,
melji hišice nam zlate!
V hišicah se ded nam smeje,
pravljice srebrne šteje,
zvrhan košek jih ima,
vsakemu jih tisoč da.
Petelinček — kikirli,
zdaj povej nam, kje si ti?*

Josip Vandot.

KSENIJA PRUNKOVA:

O Marjanki, kapljici, kraljeviču in kraljični.

stari predmestni hiši je sedelo v podstrešni izbici ob oknu blede, hromo dekletce z velikimi, sanjavimi očmi. Dan za dnem je bila Marjanka sama doma. Mamica je morala že zarana z doma. Bila je perica in je odhajala že v zgodnjih jutranjih urah na reko z veliko culo umazanega perila.

Počesala je zjutraj hčerko, jo varno ponesla k oknu do stola ob oknu, obloženega z blazinami, jo zavila v debelo, sivo, rjavopikčasto ruto, jo poljubila na čelo in odšla. Dekletce se je zabavalo ob oknu po svoje. Gledalo je na ulico in opazovalo vrvenje pod sabo. Prišli so mimo delavci iz tvornic. Eni so imeli blede in upadla lica, nagubana čela in plašne poglede, drugi so bili zaripli v obraz, imeli so rdeče obrobljene oči in bloden korak. Prišle so mimo kmetice s košarami, polnimi jajc, in kmetiška dekletca s koški, polnimi poljskega cvetja, na glavi pisano ruto in zvedava radovednost v očeh. Rdečelične mlekarice so pridrdrale s svojimi vozički. Prihitele so mimo male prodajalke, šivilje in vajenke tankih postavic in drobnega koraka. Nato je prišlo najlepše, Marjanka jih je pričakovala s hrepenečimi očmi: pristopicale so male učenke v pisanih čepicah, zelenih, rumenih in rdečih, da se je zdelo, da je oživel živobarvno cvetje in ušlo s polja. Vmes so primahali dolgi in nerodni dečaki; dijaki niti opazili niso teh učenk. Imenitno so se držali in važno so razpravljali. Marjanki so prihajale na uho čudne latinske in nemške besede, same učene, smešno zveržene besede, ki se z njimi dijaki tako radi bahajo. Utihnili so le, ko jih je dohitel profesor v sivem plašču. Iz žepov so mu gledali zapiski in pisma. Hodil je s trdimi koraki, zravnanim hrbtom, oster in hud pogled je bil uprt naravnost predse, da se ga je še Marjanka bala. — Kmalu so se prikošatile kuharice v širokih, bleščečebelih predpasnikih, prišel je suh, sključen pismonoša, in naposled se je pripeljal še bogat tvorničar. Oholo je sedel v kočiji, v zadovoljstvu se mu je svetil obraz, peljala sta ga dva iskra belca.

Vse to je gledala Marjanka dan za dnem. Poznala je vsakega, ki je prihajal mimo, že od daleč ga je spoznala, zakaj vsak je prišel ob svojem času.

Ko se je dekletce naveličalo tega opazovanja, je vzelo knjigo. Mamica jo je bila nekoč prinesla. Poslalo pa jo je kodrolaso dekletce iz velike bele hiše, kamor je hodila mamica po perilo. Imela je Marjanka to edino knjigo, a čitala jo je zopet in zopet. Bila je to posebna knjiga, vsaj Marjanki se je tako zdelo. Platnice so bile sicer obrabljene, strani zarumenele, nekaj jih je celo manjkalo. Knjiga je bila že taka, ko jo

je Marjanka dobila. A to je ni motilo, zakaj če je knjigo odprla in pričela s čitanjem, so se prikazale med zarumenelimi stranmi čudne postavice: sivi škratje in bele vile, hud čarovnik in strašen velikan in pa — kar je bilo najlepše — bela kraljična z zlato krono, v ozkih zlatih čreveljčkih, z rožnato liso na vsakem ličku. Kot senca je hodil za njo mlad junak s strašnim mečem ob boku in nežnim koprnenjem v očeh. Vse te postavice so pristopile iz knjige in že so se razblinile v solčnem žarku. Marjanka je zastrmela za njimi. Pozabila je na knjigo, a vendar se je pravljica pletla dalje prav do konca. In bila je to čisto nova pravljica, ki jo Marjanka še nikdar ni čitala. Tako je doživljala v stari knjigi vedno nove pravljice.

Ko je nekoč tako sanjarila, ni opazila, da se je solnce skrilo in da se je oni košček neba, ki ga je videla iz svojega okenca, pokrilo s težkimi sivimi oblaki. Kar ji pade nekaj na odprto knjigo. Marjanka pogleda pa vidi debelo deževno kapljo. In tedaj se ji zazdi, da čuje tajinstven glasek: »Če hočeš, ti povem zgodbo svojega življenja.« In še predno Marjanka odgovori, že nadaljuje: »Rojena sem v voščenobellem oranžnem cvetu tam doli na jugu sredi vrta, kjer so peli slavčki in cvetle rdeče in rumene tulpe kakor živi plamenčki. Nisem se še dobro ogledala po vrtu, pa se mi je zableščalo, in objelo me je nekaj božajoče toplega, pred mano je stalo zlato dete — solčni žarek. »Kaj bi tu samovala,« mi je dejalo, »jaz te ponesem k tvojim sestricam, tam bo zate!«

In že je hitelo z mano kot blisk v višine — naravnost proti belemu oblaku, ki je plaval sam samcat sredi modrega neba. Že smo bili na cilju! Joj! To je bilo tam sestic, ki pa so bile vse jako razburjene, zakaj pripravljale so se na potovanje po svetu in jaz sem prišla ravno še pravočasno, da so me vzele s sabo. Še preden sem se mogla zahvaliti zlatemu detetu — solčnemu žarku — da me je poneslo do sestic v višine, že nas je nesel stric Veter v svojem mehkem naročju proti severu. — Pod nami se je razprostirala velika, sivomodra ravan, po njej so plesali beli in rjavi metuljčki — to je bilo morje z jadrnicami. Tam daleč, daleč je bila ozka siva črta — to je bila suha zemlja. Že smo pluli tjakaj. »Pokazal vam bom zemljo in ljudi,« je dejal stric Veter, »ljudje, to so čudna bitja! Če sem dobre volje, se časih poigram z njimi, da plešejo po mojem žvižganju! No, pokažem vam jih.« — In stric je zažvižgal in je planil proti morju, da se mi je kar zavrtelo. Zaplesal je po morju in pograbil jadrnice in se zasukal z njimi v divjih vrtincih. Jambori so škripali in morje je bučalo, da je bilo godbe za ples in smo še me zaplesale. Po krovu pa so begala čudna bitja. Hitela so in se mučila, da jim je pot lil s čela in se jim posrečilo, da so zvili jadra. Pa je dejal Veter nevoljno: »Ne maram takih plesalk, ki nimajo belega ali pisanega oblačilca. Kaj bi s staro, črno barko!« In

popustil je barko in planil z nami z morja zopet v višine. Tako sem prvič srečala človeka. Majhen je in droben v primeri s solncem, z morjem, z vetrom — a zdi se mi, da je vendar čudovito močan, zakaj ugnal je celo strica, da je ostal slabe volje ves dan. (Konec.)

Triglavska budnica.

*Mogočno dviguje se Triglav v nebo,
kot dvigal se v prejšnjih je časih,
ko onkraj je vriskal pastirček glasno
in peval v slovenskih je glasih.
Zdaj tam je vse tiho, ne poje nikdó,
otožno vsak vzdih in sklanja glavó,
a kadar v višavo na Triglav ozre se,
otrne si solzo in srd ga pretrese:*

Lesorez

*kot gad se priplazil iz laških nižin
sem v naše je kraje pohlepni tujčin,
prijateljstvo hlinil in z belo zastavo
nam mahal za mir in za bratsko je spravo;
ko sedel je trdno na kraški naš svet,
pa skriti pokazal nam je bajonet,*

posegel na Triglav s predrzno je roko,
 postavil na njem svoj državni mejnik
 in nas na pravicah ponižal globoko! —
 Sedaj ne pomaga ne jok in ne krik,
 nam treba je sloge in dela,
 a resnega, vztrajnega, pa ves naš svet
 svoboda bo zopet objela,
 čestitljivi Triglav ves bode naš spet
 in onkraj kot nekdej zvenela
 spet naša bo pesem vesela,
 da bo odmevalo čez breg in čez plan:
 »Oj, Triglav slovenski, kako si krasan!
 Mladenci, mladenke, moči si krepite
 in naših junakov vrsté pomnožite,
 Matjaža z vabite iz skalnih votlin
 in z njim zapodite s triglavskih višin
 tujčina čez Sočo na laško ravan,
 potem pa na Triglav s slovansko zastavo
 ovenčat z njo njemu trovrhasto glavo!
 To bo za naš narod najslavnejši dan,
 odkar ne ogroža ga turški tiran!

Fr. Rojec.

Pomlad.

Škrjanec poje nad poljano,
 pozdravlja ljubljeno pomlad;
 meglica pod nebo prostrano
 se dviga sredi trat.

Meglica — belo je kadilo,
 v nebo kipi Bogu na slavo,
 ki zemlji dal je mlado silo
 in vigred dahnil je v naravo.

Gustav Strniša.

ANDREJ RAPÉ:

Adamov sin.

Basen z Jutrovega.

(Dalje.)

ev se je tej izjavi konja čudom čudil in je dejal: »Ne govori takih besed, zakaj v sramoto so ti, ki si velik in krepak! Kako je to mogoče, da se bojiš sina Adamovega ob vsej svoji velikosti in hitrosti nog? Poglej mene! Vkljub svoji manjši postavi sem sklenil, da se sam postavim v bran sinu Adamovemu. Napadem ga in bom jedel njegovo meso. To ubogo raco hočem oprostiti strahu, da bo mogla v miru živeti v svojem domu. Ker pa si prišel sem, si mi s svojim pripovedovanjem ranil srce. Skoro bi me bil odvrnil od mojega sklepa, ko sem čul, da ti je bil vkljub tvoji velikosti in jakosti sin Adamov kos ter se ni bal tvoje višine in debeline, četudi bi ga bil lahko z enim udarcem kopita pobil do smrti in bi ti ne bil mogel več storiti nič žalega.«

Tem besedam leva se je konj smejal in je odvrnil: »Še veliko, veliko je premajhna moja sila, da bi obvladal sina Adamovega! Ne daj se prekaniti z mojo visokostjo in z mojo debelino. Adamov sin napravi v svoji prekanjenosti zame nekaj, kar imenuje zanko. Okolo nog mi naveže vrvi in me obesil za glavo na kol. Tako zvezan moram stati in ne morem niti sedeti niti ležati. Ako se sinu Adamovemu potem zljubi, da me zajaha, si naveže na noge neko preklicano železno stvar, kar imenuje ostroge, mi položi na hrbet stvar, ki ji pravi sedlo, in ga pritrudi z dvema jermenoma za prednjima nogama. V gobec mi dene železne brzde, na te pa priveže jermena, ki jih nazivlje vojke. Nato sede name. Ko je v sedlu, vzame v roke vojke in me z njimi vodi, z nogo pa zbada z ostrogami do krvi. Pa si pomagaj, če si moreš! Ne povprašuj torej, knez in sin sultanov, koliko gorja moram pretrpeti pred Adamovim sinom. In ko se postaram ter postanem medel in trhel, ko ne morem več tekati, še ni konec gorja. Proda me mlinarju. Temu moram noč in dan vrteti mlin, da se mi vse obrača v glavi. Ko doslužim tu, me dobi konjač, ki mi prereže grlo, dene iz kože in odtrga rep, ki ga prodaja sitarju, mojo mast pa raztopi za lojeve sveče.«

Ko je lev čul konja tako pripovedovati, je narastel njegov gnev in zarjul je: »Kdaj si zapustil sina Adamovega?«

»Opoldne,« je odvrnil konj, »in na sledu mi je že.«

Še med pogovorom smo vnovič zagledali v dalji dvigujoči se prah. Ko se je razkadil, smo pod njim videli bežečo kamelo. Vsa zaprepaščena je hitela in bila zemljo s kopiti. Ni se ustavila prej, dokler ni stala pred nami.

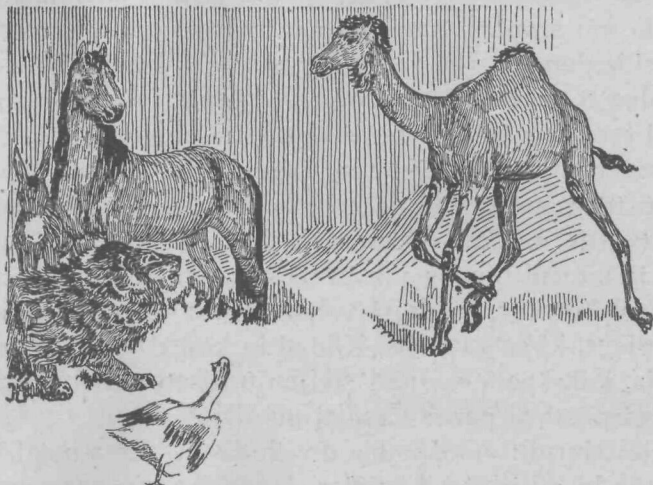
Ko jo je mladi lev ugledal in videl njeno velikost in gibčnost, je mislil, da je to Adamov sin. Že je hotel skočiti nanjo, pa sem mu še pravočasno dejala, je pripovedovala raca: ‚O, knez, to ni Adamov sin! Kamela je, in zdi se mi, da tudi ona beži pred njim.‘

V tem je kamela pristopila k levu in ga je pozdravila. Odvrnil ji je pozdrav in je dejal: ‚Kaj te vodi semkaj?‘

‚Bežim pred sinom Adamovim,‘ se je glasil odgovor.

‚Kako neki je to mogoče, ko si vendar tako gibčna, jaka in velika?‘ je vprašal lev. ‚Z enim samim sunkom noge bi ga lahko umorila.‘

‚O, sin sultanov,‘ je pričela kamela, ‚vedi, da pozna sin Adamov zvijače in prevare, ki se jim nihče ne more ustavljati. Nihče ga ne premaga razen smrti. Skozi nosnice mi potegne vrv iz kozje dlake,

to imenuje nosni obroč. Preko glave mi vrže nekaj, čemur pravi oglavnik. Nato pa me odda najmanjšemu od svojih otrok in ta me vodi z nosnim obročem z lahkoto kakor in kamor mu drago ne glede na mojo velikost in silo. Nato mi nalože najtežja bremena in potujejo z menoj daleč na okrog. Noč in dan sem na težkem delu. Ko se postaram in nisem več zmožna za delo, me gospodar najčešče ne obdrži pri sebi. Proda me živoderu, ki mi prereže vrat, proda strojarjem mojo kožo, meso pa kuharjem. Ne povprašuj torej o bedi in trpljenju in žalosti, ki jih moram pretrpeti od sina Adamovega.‘

‚Kdaj si zapustila sina Adamovega?‘ je vprašal lev.

‚Ob solnčnem zahodu,‘ je potožila kamela. ‚Ako sedaj pride na pašnik in me ne najde, me bo iskal. Dovolj mi torej, da odidem, sin sultanov, da mu ubežim v stepo in puščavo, zakaj gotovo je že za menoj!‘

„Počakaj še malo!“ je odvrnil lev, „da boš videla, kako ga bom raztrgal in ti dal jesti njegovo meso, sam pa zmeljem njegove kosti in mi izpijem kri, da ne ostane od njega ničesar.“

„Kraljevi sin, zate se bojim sina Adamovega,“ je tarnala kamela, „zakaj prekanjen je in zakrknjen, da nikoli tega.“ In še je dostavila:

„Če se v deželo kam tiran naseli,
za ljudstvo je rešitev le, če se izseli!“

Ko je kamela tako govorila, glej, tedaj se je dvignil v dalji nov oblak prahu. Ko se je razpršil, smo zagledali pod njim starega moža, majhnega po telesu in sploh neznatnega. Na ramah je imel vrečo z orodjem tesarja, na glavi pa je nosil drevesno vejo in osem desak. V hitrem koraku se je bližal in vodil za seboj svojo malo deco. Prav pred levom se je ustavil.

Ko sem ga ugledala, sestra, tedaj sem strahu omedlela. Mladi lev pa je vstal in mu stopil nasproti. Ljubeznivo se mu je tesar nasmehljajal ter ga priliznjeno in vljudno nagovoril: »O, kralj, ki preganjaš zlo, gospodar dolge roke, Bog blagoslovi tvoj večer in tvoje prizadevanje; pomnoži naj tvoj junaški pogum in te še krepil! Varuj me, ti varuh zatirancev in slabotnih, pred njim, ki me preganja s svojo zlobo, mi odganja spanje ter napaja srce s skrbjo, strahom in trepetom. Razen tebe, gospodar, ne najdem zavetnika!« Tako je tesar jokal, vzdihoval in tožil. Ko je lev čul njegov jok in stok ter videl njegovo drobčkeno postavico in slabotnost, je dejal velikodušno: »Pomagati ti hočem in varovati te njega, ki se ga bojiš. Kdo si in kdo ti je storil krivico, kdo si, žival divja, kakršne v svojem življenju nisem videl in ki ji po postavi in zgovornosti ni para? Česa ti manjka?«

Človek je odvrnil: »Gospodar divjih živali, tesar sem! Oni pa, ki me preganja in ki mi je storil krivico, je sin Adamov. Za menoj gre in bo ob jutranjem svitu gotovo že pri tebi.«

Ko je lev čul te besede, se mu je stemnilo pred očmi. Od jeze je sopihal in rjovel, da se je treslo ozračje. V njegovih očeh se je kresal divji ogenj! Dejal je: »Tako mi Vsemogočnega, vso noč hočem bedeti in ne vrnem se domov k očetu, dokler ne dosežem tega, kar sem sklenil! Okrenil se je nato k tesarju in mu dejal: »Resnično, vidim, da imaš kratek korak. Ne bi te rad žalil, zakaj velikodušen sem, kakor si ti zgovoren. Vendar mislim, da z drugimi divjimi živalmi ne boš mogel enako hitro stopati. Povej mi torej, kam hočeš iti?«

In tesar: »Vedi, sultan, da potujem k vezirju tvojega očeta, k risu. Ko je namreč čul, da je prišel v to deželo sin Adamov, se je zbal zase pa mi je poslal kot poslanca neko divjo žival z naročilom, naj napravim zanj hišo, kjer bi mogel stanovati in ki bi ga varovala tako, da bi se mu ne mogel približati nihče od njegovih sovražnikov in nihče od Adamovih sinov. Vzel sem torej te deske in sem na potu k njemu.«

Ko je mladi lev čul te besede, je v srcu zavidal risa, očetovega vezirja, ki bo imel tako lep in varen dom, pa je dejal tesarju: »Tako mi življenja mojega, nič ti ne pomaga, tesar! Meni moraš najprvo stesati tako hišo iz teh desak, šele nato boš tesal hišo risu!«

Tesar je odvrnil: »O, sultan, ničesar ti ne morem narediti prej, preden ne stešem hiše risu, kakor to zahteva njegov sel. Ko izvršim to delo, se vrnem k tebi in ti stešem hišo močno kot trdnjavo, ki te bo varovala pred vsemi sovražniki.«

(Konec.)

KAREL ŠTRBENK:

Jure.

Žaloigra otroka v treh dejanjih.

(Konec.)

Marjan (*vstopi, v roki ima zavitek sladkorčkov*): Jure, ali si bolan? Včeraj smo ti rekli tat, pa nisi bil, krivico smo ti storili. Glej, nič ne bodi žalosten, prinesel sem ti bonbonov — hočeš — dobri so — kupil sem jih za svoj denar, ki sem ga dolgo hranil. Sedaj, ko sem slišal, da si bolan, sem ti prinesel. Vzemi!

Jure: Ne, Marjan, sedaj ne morem, tu-sem jih deni, hočem jih vzeti potem — saj rad jem bonbone.

Marjan (*položi bonbone k njegovi glavi*): Na, Jure, kadar jih hočeš, pa jih jej. Jutri pa boš pel z nami že na jasi in nič več ne boš bolan.

Jure (*se nasmehne*): Da, na jasi.

(*Polona med tem časom moli, ko pa vidi, da so otroci zatopljeni v pogovor, vzame lonec in žlico in začne srebat juho.*)

Polona (*sama zase*): Tudi jaz sem potrebna juhe, že dolgo je nisem jedla.

Marija: Nič se ne boj, Jure — bolezen ti preide. — Kje te najbolj boli?

Jure (*kaže*): Tu, tu, tu, tu, — vse me boli — a rad bi vstal pa ne morem.

Jože (*vstopi s povešeno glavo in gre proti ležišču*): Jure, prišel sem k tebi, vest me je pekla, ker sem lagal o tebi in sem ti storil krivico, odpustil! Sedaj sem zvedel, da si hudo bolan, pa sem te prišel prosit odpuščanja. Kaj ne, da nisi hud name?

Jure: Nisem, Jožek — nisem — samo bolan sem.

Jožek: Ozdravel boš, Jure, in igrali se bomo skupaj. Glej, prinesel sem ti žogo — na, vzemi jo, tvoja naj bo in ne bodi hud name! Nič več ti ne bom nagajal — samo reci, da nisi hud.

Jure (*tiho*): Nisem — nisem.

(*Marija, Marjan in Jože klečijo ob ležišču bolnika.*)

Polona: Ali se boste kmalu dogovorili? Čas bo, da greste domov, mrak se bo storil. In pustite Jureta v miru. Midva bova molila.

Marija: E, Polona, zakaj ste tako sitni, lahko smo še nekoliko pri njem.

Polona: Kar ven pojdite — ne rabim nikogar, da bi bil tu. (*Vsi trije vstanejo.*)

Marija: Lahko noč, Jure! Jutri na jasi!

Marjan: Lahko noč, Jure! Jej bonbone!

Jožek: Lahko noč, Jure! Žogo s seboj prinesi, da se bomo žogali.

Jure (*s komaj slišnim glasom*): Zbogom, hočem prinesiti! (*Odidejo. — Mrak prodira v izbo.*)

Polona (*se dvigne*): Kako ti je, Jure?

Jure (*se nasmehne*): Dobro, teta Polona — mama me gleda in smehlja se mi. Ali jo vidite? Jaz jo vidim, kako me kliče. Ali jo slišite?

Polona: Moj Bog — blede se mu. — Ali te glava boli, Jure?

Jure: Ne, ne, saj mi je dobro — jaz jo vidim — na jasi me čaka — da, mama — vzal bom žogo, ki mi jo je dal Jožek in se bova žogala, kakor nekoč tam v mestu in bonbonov ti bom dal, tistih, ki mi jih je dal Marjan, a Marija ve, kje rastejo jagode, pojdeva in nabral si jih bom.

Polona: Ali ti je vroče, Jure?

Jure: Da, lepih rdečih ti bom nabral in sladke so. A župan, ta me ne bo več tepel — mamica, nihče več — da, pridem na jaso — pridem — takoj — kmalu —

Polona: Blede se mu in noč je, a jaz sem sama z njim in strah me je. Kaj naj storim? Jure, hočeš morda kaj imeti?

Jure: In ptički pojejo tam v gozdu — tam je najlepše — mamica — ti si me vsak dan videla — vem — vem.

Polona: K županu stopim in mu povem, da bo Jure umrl. Strah me je. (*Vstane in odide.*)

Jure: Pridem... pridem...

(*Iz dalje glas — droben — tenak: Jure — Jure — pridi! ... Soba naenkrat zažari — angel stopi k Juretu, ga dvigne za roko — Jure ga preplašeno gleda in tiho vpraša): Kam? ...*

(*Glas iz dalje: K meni — k mami!*)

Konec..

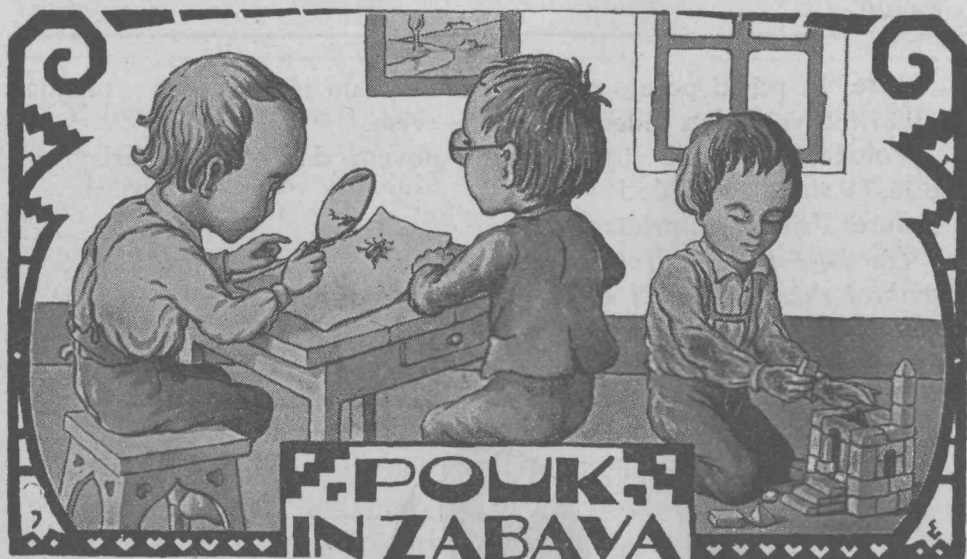
Pastir Bogomir.

Torbico čez rame,
vanjo kruha kos,
pot pod noge vzame
gologlav in bos,
pa spusti se v dir
v šolo Bogomir.

Bogomir doma
skrben je pastir,
sam na paši zna
speči že krompir;
v šoli abecé
kot za stavo gre —
pa naj mi pove,
kdo za takega še ve!

Fr. Ločniškar.

Skakalnica.

Priobčil *Slavo Kobè ml.*

	ki-	kaz:		prej,		sta-		ki		ži-		li,	ču-
u-	nam	Na-		za-	va	njih,	so	ve-	ti-	za			
še												li	
	du-			pi	Sla-	sta	nas			in			
iz		ve.							me-		tr-		
	ko				!	Na				pe-			
ta-		mi-		vi				li	mr-		li		
	ve,									in			
zdra-					de		ti-					pa	
gla-				sli					u-			so	
	dri										za		
ve-				bo-		svo-	da		mo,			vas,	
	v dan.	dom	lje					sod-	bo	hi-	zdaj		
in					ra	ča	od	lo,					kli-
	kri				tom pri-		njih za-				če		
ča				v	stim zve-		lo!	spe-	de-			nas	
po-	lah		cve-	naš	z Rod	to,	če-		čas!	ni			
ži-	vro-	Po	lom		de-		u-	nam zdaj	u-	Vsi			

Zveži z eno potezo izpolnjene kvadrate, da dobiš vzpodbudno domoljubno pesem!
 Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki. Vsaka rešitev mora biti
 lično narisana. Pesem napiši poleg risbe!

Najboljše vince za otroke.

Besede Antona Martina Slomška.

Lahno.

(Glej E. Gangl, Druga čitanka, str. 69!)

Ferdo Juvánc.

The musical score is written in G major, 2/4 time, and consists of five staves. The lyrics are: Naj - bolj - še slad - ko vin - ce za de - co be - lo je, iz - vi - ra iz - pod ska - le, pre - le - po sve - ti se. Po lo - gu ti - ho te - - če, ži - vi - ni - co po - ji, in pti - či - ca brez pla - če si že - jo u - ga - si. Od te - ga vin - ca gla - va bo - le - la te ne bo; te - lo bo tvo - je zdra - vo in spa - nje prav slad - kó.

Rešitev zastavice v podobah v 6. številki.

Glej, sneg kopni in led se taja,
priroda se budi in vstaja.

Prav so jo rešili: Jelka Basletova in Mirko Debelak, Slovenjgradec; Branko Kmet, Kranj; Karel Kos, Maribor; Ivan Leskovar, Prihova; Ivan Kladenšek, Zadobrova pri Celju; Marjan Romih, Novo mesto; Bogdana Majerjeva, Rimske toplice; Danica Zavrlova, Komenda pri Kamniku; Karel Grajžl, Bukovžlak pri Storeh; Anica Pečnikova, Maribor; Kajetan Burger, Ljubljana; Mira Mastnakova, Laško; Friderik Jakelj, Kranjska gora; Evgen Betetto, Bogdan Lipovšek, Bogdana Gabrškova, Ljubljana; Marica Deklevova in Ivan Dekleva, Maribor. — Žreb je določil najavljeno darilo Ivanu Leskovarju na Prihovi. — Danes razpisujemo: Korban, Vitomilova železnica.

Spominska knjiga.

Za naše deklice.

(Dalje.)

Sedaj že več let riše in piše v spominske knjige namesto mene moj sin, in le redki so tedni, da ni nobene take knjige v mojem stanovanju. Mnogokrat se jih nabere kar po več obenem. Jaz se za stvar še vedno zanimam in vsako knjigo skrbno pregledam. Zato lahko rečem, da bi se najbrž težko dobil človek, ki bi bil že videl

toliko spominskih knjig, kakor sem jih jaz; toda ugajala mi ni niti ena izmed onih, ki so že vsebovale spominke. Vsako so kazile napake neličnih in skvarjenih spominkov.

Opazil sem, da ima mnogo naših mladih ljudi čudno navado, da zapognejo vogal in nanj zapišejo datum, dasi je zanj dovolj prostora na listu pod spominkom. Z zavijanjem vogalov se knjiga hudo kvari. Pomisli naj se, kakšna bi bila knjiga, ako bi bili v njej zavijani vsi vogli! Nekateri izkušajo kaj narisati, popravljajo in brišejo,

vse se jim skazi, iztrgajo list iz knjige in na novo začno z risanjem ter iztrgajo morda še več listov, preden napravijo kako spakedrijo, ki se jim zdi dobra vsaj za silo. Drugi pišejo v knjigo s strašno nerodnimi otročjimi črkami kar v poševnih vrstah s svinčnikom ali z obledelo tinto; ne potrudijo se niti toliko, da bi prej potegnili preko lista s svinčnikom ob ravniku vodovne črte, pisali po njih in jih potem izbrisali. Nekateri, ki ne znajo risati, pa lepijo v knjigo suhe cvetice ali tiskane sličice. Tudi taki okraski niso primerni in kvarijo ličnost knjige. Tretji narišejo okraske kar s sivim svinčnikom, kar je tudi jako neokusno in nelično.

Kdor ni toliko zmožen risanja, da bi napravil okraske z vodenimi ali s kakšnimi drugimi barvami, naj črte svinčnika vsaj s peresom ali drobnim čopičem prevleče s tekočim tušem ali s popolnoma temno tinto in potem svinčnikove črte, ki se še vidijo, rahlo izbriše z mehko radirko. Sličice in okraske k spominkom pa naj vsak najprej sestavi na posebnem lističu belega pisarniškega papirja. Tam naj risbo popravlja in predeluje, a ne v knjigi. Ko se mu zdi dovolj dobra, naj jo zadaj nadrgne z mehkim svinčnikom, tako da bo papir pod njo popolnoma črn, nato pa naj jo položi v knjigi na list, kjer hoče imeti sličico, naj jo s prsti leve roke trdno in mirno tišči na mestu in pazi, da se mu med delom ne premakne, a v desnico naj vzame trd svinčnik ali konicast les in z njim srednje trdo vleče po vseh glavnih črtah risbe. Ko je ta tako prenesena v knjigo, naj jo še nekoliko popravi in dopolni s svinčnikom in nato pobarva.

Na tak način se prirejajo tudi druge izvrne risbe, risarski posnetki in slike z vodenkami. Jaz imam za prenašanje ali kopiranje večjih risb na risarski papir vedno pripravljeno kar celo polo tankega pisarniškega papirja, nadrgnjene s svinčnikom na eni strani, in kar to polo polčim pod risbo, tako da je obrnjena črna stran navzdol, kadar hočem narediti kako novo risbo ali sliko z vodenkami. S svinčnikom nadrgnjen papir se lahko rabi večkrat, toda kadar se temno barvilo obrabi, naj se papir na novo nadrgne s svinčnikom.

(Dalje prih.)

Fr. Rojec.

Na saneh v — smrt...

Ležita tiho in pokojno...

Kot zimska pokrajina v svojem snu — sanjata tudi onadva — tiho in pokojno...

A ni še dolgo tega, kar sta bedela v mladem, radostno živahnem življenju Lorbekova — 6letni Mirko in 4letni Stanko.

Zima je kraljevala naokrog njune domače hiše na Cvenu; a ni jima bilo mar

nje mrzlih dihov. Mala bratca sta imela vedno dovolj veselja in zabave. Najrajša sta se seveda vozila na saneh. In tudi na starega leta dan sta ves popoldan posvetila tej radostni svoji zabavi. Po obrežju zamrzle Murice (struge, ki obkroža mali griček, kjer je stal pred stoletji leseni evenski grad) — so drčale kaj veselo njune sani. Okrog četrte ure ju je klicala mati v hišo. Hotela sta takoj slušati, toda videč, da gre mati še k studencu po vodo, sta hotela še enkrat zdrsniti po gladki površini in potem se z materjo vred vrniti v sobo. Zaklicala sta ji: »Takoju prideva! Zdaj zdrsneva zadnjokrat za danes! Samo še enkrat!« — Da, in zdrsnila sta na saneh gladko in urno res zadnjokrat — ne le za »danes« — ampak za vedno, ker sta se zapeljala predaleč — zdrsnila sta v — smrt, v vodo sredi struge...

Mati ju je klicala in čakala, ko se je vrnila od studenca, a nato je šla po nju k Murici. A kaj zagledajo nje oči! Po vodi tam sredi struge, kjer ni več ledu, plavajo sani in klobuka... Kaj to pomeni — pač ve takoj! Brez pomisleka skoči v vodo, da ju reši morda še živa. Iz hiše priteče starejša hčerka in komaj otme potapljačo se mater, ki je zašla v 2 m globoko vodo. Zbrali so se vaščani in iskali mali trupli. Dolgo, do večera ni bilo dečkov nikjer dobiti. V temi ob svitu svetilke ju je na posled po dolgem iskanju našel obupani oče, ko se je vrnil z dela domov. Izvlekel je iz vode — mrtva sinčka. In starejši brat ju je že videl na mrtvaškem odru, ko je prišel iz Ljutomera, kjer jima je kupil majhni darilci za novo leto. — Nista bila več deležna bratovske obdaritve. — Kdo popiše žalost nesrečne družine! In ravno ob novem letu, ko drug drugemu želimo sreče, radosti, veselja! Ubogi starši, dve bridki izgubi obenem sta ranili Vaše srce! O, ko bi, to vedela vnaprej ponesrečena otroka, bi bila previdnejša in slušala bi na mah! — A prepozno je za njiju — ne da se nič več popraviti! Za vas, otroci, ki čujete to zgodbo, pa ni še prekasno. Slušajte starše! Ne bodite malomarni za njih klice in opomine! Bodite oprezni!

M. Severjeva.

Spoštovani g. Doropoljski!

Sedaj, ko sem tudi jaz naročnica »Zvončka«, sprejmite, prosim, nekoliko mojih vrstic. Obiskujem I. oddelek VI. razreda osnovne šole v Dobovi. Imamo strogega, a jako dobrega učitelja g. Ljudevita Kocota, ki nas uči mnogo lepega in koristnega. Z veseljem se učim vseh predmetov, posebno pa računstva. »Zvonček« se mi je priljubil in ga hočem vedno imeti. Tudi dosti mojih součencev in součenk je, ki imajo naročen »Zvonček«. Najbolj mi ugaja Vaš kotichek. Jako bi me veselilo, ako bi zagledala svoje vrstice v njem.

S spoštovanjem

vdana

Terezija Kopinčeva,

učenka 6. razreda osn. šole v Dobovi.

Odgovor:

Ljuba Terezija!

Strogost in dobrotà — to sta dve lastnosti, ki se lepo družita in izražata v delu in mišljenju Tvojega gospoda učitelja. Iz teh lastnosti dozoreva sad Tvojega znanja in Tvoje usposobljenosti za resnično življenje, ki vihra zunaj doma in šole. Ti boš pogumno stopila vanje, kjer ostani lepa in zdrava po duši in telesu!

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Sprosilá sem tudi jaz denarce za naročbo »Zvončka« od svoje ljube in dobre mame, ki si jih prisluži res z velikim trudom. Moj ljubi atek je padel v vojni že leta 1914. Zapustil je našo žalostno mamico in nas tri male sestrice, ki nam sedaj dobra mamica skrbi sama za kruh in za vse potrebe. In sedaj sem tudi jaz naro-

čena na »Zvonček«, ki mi res jako ugaja sedaj v mojih mladih šolskih letih. Imamo tudi jako dobrega g. šolskega upravitelja Ivana Mohorka. — Uči nas mnogo lepega in koristnega tudi za bodočnost. Res mi je ljubo vse učenje. Kar se človek mlad nauči, od tega ima v starosti veliko korist. Vse mu je v pomoč. Prosim Vas, priobčite to pisemce v svoj cenjeni kotichek!

Vljudno Vas pozdravlja

Ivanka Šalamonova,

učenka VI. razreda, Račje pri Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Ivanka!

Svojemu pismu si priložila tudi posebno čestitko za božične praznike, naslovljeno na »slavnega gospoda Doropoljskega«. Ti šmentana reč! Kako hodim sedaj ponosno po svetu, ko si me uvrstila med slavne može! V tem ponosu pa vendar ne morem brezčutno mimo velike nesreče, ki Te je zadela s smrtjo ljubega očeta! Toliko bolj moraš sedaj ljubiti svojo mamico, ki tako lepo in požrtvovalno skrbi zate in za Tvoji sestrici!

*

Cenjeni g. Doropoljski!

Danes se prvič oglašam s temi vrsticami. Tudi jaz sem naročena na Vaš list. Najbolj mi ugaja povest o Koclju.

Obiskujem VI. razr. osnovne šole v Dobovi. Učim se najrajša zemljepisa in zgodovine.

Imam strogega, a dobrega gospoda učitelja. Jako bi me veselilo, ako bi me sprejeli med svoje koticekarje.

Vljudno Vas pozdravlja

Vam vdana

Marija Šetinčeva.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Kjer se dobrota druži s strogostjo, tam je red, točnost, resnost in deloljubnost doma. Mladina naj bo vesela in živahna, a tudi za delo mora prijeto, kadar je čas za to. Kdor izpolnjuje dolžnosti, imej tudi pravice. Brez truda ni kruha, brez dela ni jela. Kdor samo veseljači, ta se naposled v cunje oblači. Vsakega nekaj, vsakega pol, pa bo veselja in dela dovolj!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovolite, da se tudi jaz oglasim v Vašem cenjenem koticu.

Hodim v II. razred drž. realke v Ljubljani. V šoli imam najrajši telovadbo.

Jako rad prebiram »Zvonček«, zlasti mi ugaja povest o Koclju. Rad čitam pisma koticarjev. Upam, da priobčite tudi moje pisemce v svojem cenjenem koticu.

Če dovolite, Vam drugič pišem kaj več o našem trgu Domžale.

Z odličnim spoštovanjem

Otmar Rechberger.

Odgovor:

Ljubi Otmar!

Zanimalo bo gotovo vse koticarje, ako nam o priliki opišeš trg Domžale, ki so bile še nedavno vas, pa jih je naš kralj povišal v trg. Sedaj ste Domžalci res lahko ponosni, ker se ne proslavljate samo s svojimi slamniki, ampak ste tudi tržani, po vsem svetu znani, spoštovani, v poštenem delu neugnani in z denarcem dobro podkovani! Le telovadi in si zdravje ohrani! Pa zdrav ostani!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Dovoljujem si prositi Vas, da me sprejmete v svoj kotic, v katerem je že mnogo mojih sovrstnic.

Obiskujem IV. razred vadnice v Ljubljani. V prostih urah jako rada čitam »Zvonček«, najbolj me kratkočasijo skrivalnice. Mnogo sem jih že uganila, a nisem imela poguma, da bi jih odposlala. Ako mi dovolite, Vam pišem drugič več.

Vljudno Vas pozdravlja

Marija Poljšakova.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Kakšna pa si Ti junaška deklica, da se mi še pisati ne upaš! Ali misliš, da sem rokovnjač ali bav-bav, da Te bom spravil v torbo ali rokav, ako smukneš v moj kotic? Ne bodi no taka! Pogum velja za moža in za ženo!

*

KOTIČKOV ZABAVNIK.

Pravilo.

Česarkoli se lotiš, bodi junaški! Misli si, da je vse odvisno od tebe samega! Če odnehaš ti, odnehajo vsi! Delaj! Delo je rešitev!

*

Računska naloga.

1	2	3
4	5	6
7	8	9

Teh devet števil razmesti v tri vrste tako, da dado njih vsote v vodoravnem, navpičnem in križnem (diagonalnem) redu vedno število 15!

Rešitev prihodnjič!

„Zvonček“, XX. letnik, nevezan 30 Din, v navadni vezbi 45 Din
„Zvonček“, XXI. letnik, nevezan 30 Din, v navadni vezbi 45 Din
„Zvonček“, XXII. letnik, nevezan 30 Din, v navadni vezbi 45 Din
„Zvonček“, XXV. letnik, nevezan 30 Din, v navadni vezbi 45 Din
„Zvonček“, XXVI. letnik, nevezan 30 Din, v navadni vezbi 45 Din
Letnikov, ki niso tu navedeni, ni več v zalogi

In zadnji glasi ti mi bojo:
Bog čuvaj domovino mojo!

KUPUJTE IN ČITAJTE MLADINSKE SPISE

◀ KI JIH IZDAJA ▶

**DRUŠTVO ZA ZGRADBO UČITELJ-
SKEGA KONVIKTA V LJUBLJANI**

Zahtevajte cenike, ki jih dobite brezplačno
NAROČILA SPREJEMA IN TOČNO IZVRŠUJE

**KNJIGARNA
UČITELJSKE TISKARNE**
V LJUBLJANI, Frančiškanska ulica št. 6

MLADINI PRIPOROČAMO NASTOPNE KNJIGE PO ZNIŽANIH CENAH:

- Baukart: *Marko Senjanin, slovenski Robinson*. Vez. Din 12.—.
- Dimnik: *Kralj Peter I.* Vez. Din 18.—.
- Dimnik: *Kralj Aleksander I.* Vez. Din 30.—.
- Erjavec: *Afriške narodne pripovedke*. Vez. Din 20.—.
- Erjavec: *Kitajske narodne pripovedke*. Vez. Din 20.—.
- Erjavec: *Srbske narodne pripovedke*. Vez. Din 22.—.
- Erjavec-Flere: *Fran Erjavec, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 40.—.
- Erjavec-Flere: *Fran Levstik, izbrani spisi za mladino*. Broš. Din 18.—, vez. Din 26.—.
- Erjavec-Flere: *Matija Valjavec, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 36.—.
- Erjavec-Flere: *Josip Stritar, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 46.—.
- Erjavec-Flere: *Simon Jenko, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 28.—.
- Erjavec-Flere: *A. M. Stomšek, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 40.—.
- Erjavec-Flere: *J. Kersnik, izbrani spisi za mladino*. Vez. Din 46.—.
- Ewald-Holeček: *Matj narava pripoveduje*. Vez. Din 26.—.
- Ewald-Holeček: *Tiho jezero in druge povesti*. Vez. Din 26.—.
- Flere: *Babica pripoveduje*. Vez. Din 10.—.
- Flere: *Slike iz živalstva*. Vez. Din 24.—.
- Flere: *Pripovedne slovenske narodne pesmi*. Vez. Din 24.—.
- Gangl: *Zbrani spisi*. II., V. in VI. zv. vez. Din 10.—, eleg. vez. Din 12.—, VII. zv. vez. Din 18.—, eleg. vez. Din 20.—. (Ostali zvezki so v II. natisu.)
- T. Gaspari in P. Košir: *Sijaj, sijaj, solnčecel* (Zbirka koroških popevk.) Din 8.—.
- Karafiat Jan - Dr. Bradač: *Kresničice*. Vez. Din 18.—.
- Manica Komanova: *Narodne pravljice in legende*. Din 16.—.
- Korban: *Vitomilova železnica*. Vez. Din 14.—.
- Kosem: *Ej prijateljčki*. Vez. Din 14.—.
- Lah: *Česke pravljice*. Vez. Din 12.
- Mišjakov Julček: *Zbrani spisi*. VI. zvez. (Drugi zvezki so razprodani.) Vez. Din 10.—.
- Möderndorfer Vinko: *Narodne pripovedke iz Mežiške doline*. Eleg. vezano Din 24.—.
- B. Račič: *Belokranjske otroške pesmi*. Vez. Din 8.—.
- Rape: *Mladini*. II., III., IV., V., VI. zvezek. Vez. Din 10.—, eleg. vez. Din 12.—. VII. zvezek Din 12.—. VIII. zvezek Din 15.—.
- Rape: *Tisoč in ena noč*. Vez. Din 28.—.
- Ribičič: *Vsem dobrim*. Vez. Din 10.
- V. Riha - Karel Pribil: *Povest o svatbi kralja Jana*. Vez. Din 16.
- Robida: *Da ste mi zdravi, dragi otroci!* Broš. Din 3.—.
- Šilih: *Nekoč je bilo jezero*. Vez. Din 24.—.
- Tille-Pribil: *V kraljestvu sanj*. Broš. Din 6.—.
- Trošt: *Moja setev*. I. in II. a Din 10.—.
- Waštetova: *Mejaši, povest iz davnih dni*. Vez. Din 24.—.
- Zbašnik: *Drobne pesmi*. Vez. Din 8.—.

VSE TE KNJIGE KAKOR TUDI KNJIGE DRUGIH

ZALOŽB SE DOBE V

KNJIGARNI

UČITELJSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

Franciškanska ulica št. 6.